

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **TASTAV s.r.o.**, so sídlom Letná č. 40, Košice, IČO: 31 732 097, právne zastúpeného: *JUDr. Miloslav Pinčák*, advokát so sídlom Skladná č. 38, Košice, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Vazovova 2, Bratislava, právny nástupca Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, Mierová č. 23, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 9964/2009-1410 zo 17. júna 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 22. septembra 2011 č. k. 6S/122/2009 – 166, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 22. septembra 2011 č. k. 6S/122/2009 – 166, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 22. septembra 2011 č. k. 6S/122/2009 – 166 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 9964/2009-1410 zo 17. júna 2009, ktorým žalovaný správny orgán podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) potvrdil rozhodnutie Colného úradu Košice č. 766/2009-5631 z 2. januára 2009 a zamietol odvolanie žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu, ktorým správny orgán prvého stupňa rozhodol o prepadnutí vibračného lisu na výrobu terakotovej dlažby LONGINOTTI K 256 E, výr. č. 7844/2 v prospech štátu, podľa § 435 ods. 1 colného zákona č. 238/2001 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ktorý sa vzhľadom na intertemporálne ustanovenie § 91a zákona č. 199/2004 Z. z. vzťahuje na rozhodovaciu činnosť správnych orgánov v preskúmvanej právnej veci (ďalej len „colný zákon“).

Správne orgány vychádzali zo zistenia, že žalobca si v roku 2007 úspešne uplatnil vlastnícke právo k zaistenému lisovaciemu zariadeniu, na ktorom však viazne colný dlh vo výške 96.121,52 €, vymeraný právoplatným rozhodnutím Colného úradu v Košiciach č. 1307/2002/KE – M z 20. novembra 2002, pričom colný dlh v hore uvedenej výške do dňa vydania rozhodnutia Colného úradu Košice z 2. januára 2009 nebol uhradený. Po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného dospel krajský súd k záveru, že toto je v súlade so zákonom.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že z podkladov pripojených v administratívnom spise žalovaného krajský súd zistil, že tovar, o prepadnutí ktorého v prospech štátu rozhodol v preskúmvanej právnej veci prvostupňový správny orgán, bol popri iných hnutelných veciach zaistený v súlade s § 434 ods. 1 písm. a), e) colného zákona. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, pričom ako vyplýva z obsahu pripojeného spisu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2S/19/2003, konanie o preskúmanie rozhodnutia o zaistení tovaru z 20. augusta 2002 podľa druhej hlavy, piatej časti OSP bolo zastavené v dôsledku

späťvzatia žaloby žalobcu FÉNIX VP, s.r.o., ktorý bol jedným z predchádzajúcich vlastníkov uvedeného tovaru.

Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom uvedeným v preskúmanom rozhodnutí žalovaného, podľa ktorého colný úrad môže zaistiť tovar alebo vec bez ohľadu na práva tretích osôb. Z dikcie § 435 ods. 1 colného zákona vyplýva, že tovar, ktorý bol právoplatne zaistený, podlieha právnej možnosti postupu podľa § 435 ods. 1 uvedeného zákona, a to bez ohľadu na vlastnícke práva k uvedenému tovaru. Je totiž podľa názoru krajského súdu nesporné, že zmena v osobe vlastníka tovaru, ktorý nebol právne prepustený do režimu voľného obehu, nemala právny význam pre postup colných orgánov smerujúci k úplnému alebo aspoň čiastočnému vymoženiu cla.

Krajský súd poukázal na obsah rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 SŽ-o-KS92/2004 z 15. februára 2006 v konaní žalobcu FÉNIX VP, s.r.o. Košice – Šaca proti žalovanému Colnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, z ktorého vo vzťahu k uvedenému tovaru vyplýva, že: „...colné orgány v rámci colného dohľadu preukázali, že stroje, ktoré boli dovezené na územie Slovenskej republiky, po uplynutí lehoty stanovenej pri ich prepustení do režimu dočasného použitia s čiastočným oslobodením od dovozného cla (predtým záznamového obehu), neboli právne relevantným spôsobom prepustené do režimu voľného obehu, resp. do iného colne schváleného určenia, a preto sa ich štatút zahraničného tovaru nezmenil... nie je právne významné, že tento tovar sa fyzicky nachádzal na území Slovenskej republiky, nakoľko tento tovar nebol prepustený do režimu voľný obeh a tak nemohol získať štatút slovenského tovaru...“.

V preskúmanej právnej veci z obsahu administratívneho spisu krajský súd nezistil žiadne právne významné skutočnosti, ktoré by znamenali zmenu právneho hodnotenia statusu tovaru zaisteného rozhodnutím Colného úradu Košice z 20. augusta 2002, t.j. aj hnutelnej veci o prepadnutí v prospech štátu ktorej rozhodli správne orgány v preskúmanej právnej veci. Existencia právoplatného rozhodnutia o zaistení uvedeného tovaru je pritom podľa názoru krajského súdu

klúčovým právnym predpokladom pre legitímnosť preskúmaného rozhodnutia o prepadaní tovaru v prospech štátu.

Napriek uvedenému sa krajský súd vysporiadal aj s jednotlivými námietkami žalobcu, ktoré sa netýkali preskúmaného rozhodnutia, ale konaní a rozhodnutí, ktoré tomuto predchádzali a ktoré boli právoplatne ukončené vrátane súdneho prieskumu.

K námietke týkajúcej sa zániku práva na vymoženie colného nedoplatku krajský súd poukázal opätovne na obsah odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 SŽ-o-KS 92/2004 z 15. februára 2006, v ktorom sa aj vo vzťahu k žalobcom uvádzanému rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7SŽ/142/2001 zo 7. novembra 2001 uvádza, že: *“...rozhodnutiu Colného riaditeľstva v Bratislave vo veci vymerania colného dlhu spoločnosti FÉNIX s.r.o. Košice – Šaca nebránila prekážka res iudicata...“*. Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozsudkoch sp. zn. 7 SŽ 142/01 a 7 SŽ 67/02, že spoločnosť FÉNIX, s.r.o. nie je colným dlžníkom, a nie je ani právnym nástupcom spoločnosti KAVEKO s.r.o. má podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý je pre krajský súd záväzný aj v preskúmanej právnej veci, taký právny dopad, že konanie a rozhodnutie vo veci vymerania colného dlhu FÉNIX, s.r.o. je samostatné a jeho predmet nie je totožný s konaním a rozhodnutím colných orgánov vo veci vymerania colného dlhu spoločnosti KAVEKO s.r.o. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci č. k. 2 SŽ-o-KS 92/2004 považoval za správny názor žalovaného, ako aj prvostupňového súdu, že nedošlo v danej veci k preklúzii nároku vymáhať clo.

K obsahu žalobných námietok poukazujúcimi na výkaz nedoplatkov zo 14. marca 1996 krajský súd opätovne poukázal na obsah rozhodnutia o zaistení tovaru z 20. augusta 2002, ako aj na obsah rozhodnutia o vymeraní colného dlhu spoločnosti FÉNIX VP, s.r.o. preskúmaného v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod č. k. 2S/19/2003. Obe rozhodnutia obsahujú aj označenie tovaru totožného s tovarom, o prepadaní ktorého v prospech štátu rozhodli správne orgány oboch stupňov v preskúmanom rozhodnutí. V právnej veci vedenej na Krajskom

súde v Košiciach pod č. k. 2S/19/03 Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 13. februára 2006 judikoval, že: *“...predmet konania o vymeranie colného dlhu spoločnosti FÉNIX VO s.r.o. a spoločnosti KAVEKO s.r.o. je odlišný, a to z hľadiska právnych dôvodov, ako aj právnych podmienok vzniku colného dlhu a s tým súvisiacim zaistením tovaru rozhodnutím Colného úradu Košice z 20. augusta 2002..“*. Preto aj dané žalobné námietky krajský súd považoval za právne irelevantné.

K námietke žalobcu k právnemu charakteru výzvy Colného úradu Košice zo 4. júna 2008 krajský súd skonštatoval, že jej obsahom bolo aj oznámenie žalobcovi, že dôvody na zaistenie tovaru naďalej trvajú, pretože za tovar nie je uhradený colný dlh vo výške 96.121,52 € a konštatovanie prvostupňového správneho orgánu, že vydá žalobcovi tovar za predpokladu, že do 15 dní odo dňa doručenia tejto písomnosti bude za neho uhradený vyššie uvedený colný dlh. Nie je preto pravdivým konštatovanie žalobcu, že na úhradu colného dlhu nebol pred vydaním rozhodnutia o prepadaní tovaru v prospech štátu vyzvaný.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa uplatnenia pohľadávky voči spoločnosti KAVEKO s.r.o. v konkurznom konaní a nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru v dobrej viere, krajský súd uviedol, že pôvodným vlastníkom predmetného tovaru nebola spoločnosť KAVEKO spol. s r.o., pretože táto spoločnosť bola deklarantom v colnom konaní, ktorého tovar bol vo vlastníctve talianskej spoločnosti, prepustený do colného režimu dočasné použitie s čiastočným oslobodením od dovozného cla. Krajský súd zdôraznil, že colný dlh viazne na predmetnom tovare, a preto bol žalovaný oprávnený domáhať sa jeho zaplatenia, aj od vlastníka tovaru, ktorým bola spoločnosť FÉNIX VP, s.r.o. a následne aj od žalobcu. Podľa názoru krajského súdu je dôležité si uvedomiť, že uvedený tovar bol nadobudnutý s takými vadami, ktoré bránia z právneho hľadiska ho používať a nakladať s ním, keďže má neustále štatút zahraničného tovaru. Ani existencia vlastníctva k predmetnému tovaru nemení skutočnosť, že uvedený tovar má status zahraničného tovaru z dôvodu nezaplatenia príslušných dovozných platieb a táto povinnosť nezaniká ani prechodom vlastníctva na inú osobu. Podľa § 397 ods. 7

písm. c) colného zákona, dlžníkom je aj osoba, ktorá získala alebo držala tovar podľa ods. 6 a vedela alebo mala vedieť v čase nadobudnutia alebo prijatia tovaru, že bol odňatý spod colného dohľadu.

Za tovar, ktorý žalobca nadobudol do svojho vlastníctva nebola doposiaľ v súlade s colnými predpismi uhradená dovozná platba, teda žalobca nadobudol predmetný tovar zaťažený právom tretej osoby, t.j. s takými vadami, ktoré bránia jeho používaniu v tuzemsku, čiže jeho vlastníctvo k tomuto tovaru so zahraničným statusom bolo nadobudnuté v rozpore s platnými právnymi predpismi. Krajský súd poukázal aj na personálne súvislosti (prepojene osôb L. P., ktorý v roku 1997 kúpil predmetný tovar od pôvodného vlastníka – talianskej firmy FORTRADE FINANCING EAST SPA Italia a V. K., vid'. výpisy z Obchodného registra, a spol. TASTAV s.r.o., kde V. K. vystupoval ako jej splnomocnený zástupca), ktoré podľa názoru krajského súdu nasvedčujú tomu, že žalobcovi musela byť známa skutočnosť, že tovar bol pod colným dohľadom a viazol na ňom colný dlh.

Ďalej k obsahu argumentácie právnej zástupkyne žalobcu na pojednávaní konanom 24. marca 2011 krajský súd uviedol, že ide o nové žalobné námietky, ktoré neboli obsahom žaloby, a preto na ne nemôže prihliadnuť riadiac sa dispozičnou a koncentračnou právnou zásadou, ktorou je ovládané správne súdnictvo, no napriek tomu sa týmito zaoberal a zaujal stanovisko, že ani dané nové žalobné námietky nemajú právny potenciál na zrušenie žalobou napadnutého rozhodnutia, a to vzhľadom na už uvedené dôvody tohto rozsudku týkajúce sa skutkového a právneho stavu veci.

S poukazom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že žiadne nové právne významné skutočnosti pre posúdenie preskúmvanej právnej veci navodzujúce obsahovo možný procesný postup podľa § 250j ods. 3 OSP z obsahu predmetných podmienok nezistil a nevyplynuli ani z obsahu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 SŽ 67/02 z 11. júla 2002, ktorý je súčasťou pripojeného spisu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2S/25/2003.

Podľa názoru krajského súdu žalobca v žalobe neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť postupu a rozhodnutia

žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa, vo vzťahu k rozhodnutiu o prepadnutí alebo zhabaní zaisteného tovaru alebo veci v prospech štátu podľa § 435 ods. 1 colného zákona.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa zrušil a vrátil vec správny orgánom na nové konanie a rozhodnutie.

Nesúhlasil s právnym záverom krajského súdu, že existencia právoplatného rozhodnutia o zaistení uvedeného tovaru je kľúčovým právnym predpokladom pre legitímnosť preskúmaného rozhodnutia o prepadnutí tovaru v prospech štátu, nakoľko podľa jeho názoru prvostupňový súd sa pri preskúmaní napádaných rozhodnutí a konania správnych orgánov, ktoré ich vydaniu predchádzali vôbec nezaoberal skutočnosťou, či je rozhodnutie o prepadnutí tovaru právne záväzné a vykonateľné voči žalobcovi a či je možné na podklade tohto rozhodnutia zasiahnuť do majetkovej dispozície žalobcu takým spôsobom, aby boli zachované Ústavou SR garantované základné práva žalobcu.

Tiež nesúhlasil so záverom krajského súdu, že argumentácia žalobcu na pojednávaní 24. marca 2011 je rozšírením žalobného návrhu o nové skutočnosti už po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby, a preto nebolo možné na tieto dôvody prihliadnuť.

Zopakoval svoje námietky uvedené v žalobe, ktoré sa týkali zameniteľnosti tovaru, vzniku vlastníckeho práva žalobcu k tovaru, výkladu rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nedoručenia rozhodnutia o zaistení tovaru, posúdenia otázky, či tovar bol alebo nebol prepustený do voľného obehu, nevedomosti žalobcu o vadnosti tovaru, duplicitného vymierania colného dlhu na ten istý tovar, uplynutia zákonnej lehoty na vymáhanie colného dlhu, v dôsledku ktorých podľa jeho názoru predmetný tovar nebol zaistený v súlade so zákonom, čím nemohlo dôjsť k vydaniu platného rozhodnutia o prepadnutí veci v prospech štátu.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril listom zo 7. decembra 2011, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pričom poukázal na to, že v odvolaní žalobca uvádza v podstatnej časti tie skutočnosti a námietky, ktoré už boli predmetom pojednávania pred súdom prvého stupňa a s ktorými sa krajský súd v napadnutom rozsudku náležite vysporiadal.

Zdôraznil, že žalobca vo svojej žalobe i v podanom odvolaní nad rámec predmetu prebiehajúceho súdneho konania spochybňuje postup colných orgánov a ich rozhodnutia vydané v iných konaniach než bolo správne konanie, v rámci ktorého bolo vydané rozhodnutie o prepadnutí predmetného tovaru, a tiež postup colných orgánov voči iným osobám, než je žalobca, ktorý bol účastníkom správneho konania, v ktorom bolo vydané rozhodnutie o prepadnutí predmetného tovaru.

Pretože žalobca ako vlastník tovaru neodstránil dôvody, ktoré k zaisteniu tovaru viedli, colný úrad bol v zmysle § 435 ods. 1 colného zákona povinný rozhodnúť o prepadnutí predmetného tovaru v prospech štátu, pričom zmena vlastníckeho práva k zaistenému tovaru nemá na právne účinky už vydaného rozhodnutia o zaistení takéhoto tovaru žiaden vplyv a aj nový vlastník tovaru je povinný túto skutočnosť rešpektovať, resp. môže odstrániť pochybnosti alebo dôvody, ktoré k zaisteniu tovaru viedli.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 22. augusta 2012 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 435 ods. 1 colného zákona, ak vlastník tovaru alebo veci alebo osoba, u ktorej sa zaistený tovar alebo vec v čase zaistenia nachádzali, v lehote podľa § 434 ods. 3 neodstráni pochybnosti alebo dôvody, ktoré viedli k zaisteniu tovaru alebo veci podľa § 434 ods. 1 písm. a), d) až f), colný úrad vydá rozhodnutie o prepadnutí alebo zhabaní tovaru alebo veci v prospech štátu, ak takéto opatrenie nemožno uložiť v konaní o colnom priestupku alebo v konaní o colnom delikte. Proti tomuto rozhodnutiu sa možno odvolať.

Podľa § 245 ods. 1 OSP, pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu posúdi súd i zákonnosť prv urobeného správneho rozhodnutia, o ktoré sa preskúvané rozhodnutie opiera, ak bolo preň prv urobené rozhodnutie záväzné a ak nie je na jeho preskúvanie určený osobitný postup.

Odvolaací súd sa stotožnil s preskúvaným rozhodnutím krajského súdu v celom rozsahu a na jeho doplnenie považuje za potrebné uviesť len toľko, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, ktorým rozhodol o prepadnutí zaisteného tovaru v prospech štátu, ktorý bol zaistený z dôvodu, že nezaplatením príslušných dovozných platieb a neprepustením tovaru do colného režimu voľný obeh nedošlo k zmene statusu zahraničného tovaru na status slovenského tovaru a súčasne platby colného dlhu, ktoré mali byť vykonané, sa v stanovenej lehote neposkytli.

Z § 435 ods. 1 colného zákona vyplýva, že ak sa dôvody, ktoré viedli k zaisteniu v lehote 15 dní neodstránia, colný úrad musí vydať rozhodnutie o prepadnutí alebo zhabaní tovaru alebo veci v prospech štátu. Zo spisového materiálu nepochybne vyplýva, že dôvody zaistenia tovaru v čase vydania predmetného rozhodnutia naďalej trvali bez ohľadu na skutočnosť, kto bol vlastníkom tovaru.

Žalobca nepredložil jediný dôkaz, ktorý by preukazoval, že dôvody zaistenia tovaru pominuli. Jeho argumenty uvádzané v žalobe ako aj v odvolaní, sa týkali spochybňovania dôvodov zaistenia tovaru, ktoré však v tomto konaní nebolo možné preskúmať, nakoľko tovar bol zaistený na základe právoplatného rozhodnutia, ktoré bolo možné preskúmať v samostatnom konaní.

Podľa § 245 ods. 1 OSP síce môže súd posúdiť i zákonnosť prv urobeného správneho rozhodnutia, o ktoré sa preskúmané rozhodnutie opiera, ak bolo preň prv urobené rozhodnutie záväzné, avšak len v tom prípade, ak nie je na jeho preskúmanie určený osobitný postup.

V danom prípade bolo rozhodnutie o zaistení tovaru predmetnom súdneho prieskumu v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach sp. zn. 2S/19/2003, a preto v tomto konaní už nie je možné opätovne skúmať zákonnosť rozhodnutia o zaistení tovaru. Toto je právoplatné a pre všetkých záväzné.

Napriek týmto skutočnostiam krajský súd nad rámec svojich povinností sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach, ktoré síce s predmetnou vecou súviseli, ale opätovne sa týkali skutočností, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutia o zaistení tovaru, t.j. skutočností iných, než ako sú tie, ktoré sú rozhodujúce pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia o zhabaní veci.

Tvrdenie žalobcu, že rozhodnutie o zaistení predmetného tovaru je voči nemu nevykonateľné, nakoľko nebol účastníkom konania, nemá oporu v spisovom materiáli ani v colnom zákone, nakoľko toto rozhodnutie sa týka predmetného tovaru a žalobca, ako jeho vlastník bol zákonným spôsobom vyzvaný na odstránenie dôvodov, pre ktoré bol tovar zaistený – zaplatenie colného dlhu.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že v súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu.

Preto ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím

žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa s relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný, a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Pokiaľ ide o zmenu v osobe žalovaného, táto nastala v dôsledku prijatia zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva, § 2 ods. 1 a § 10 ods. 1.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 22. augusta 2012

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth